

Asun Alemany Sabater. Sóc de Vulpellac. L'Empordà sempre és el meu lloc. Escriure em connecta a la bellesa del món. Les aventures emocionals d'en Ramon Lamur, el comercial de la immobiliària més famosa de la ciutat, es van publicar a la revista *Eco Espai* del 2003 fins al 2006, quan es va convertir en *La Eco* i va aparèixer la Maravillas, una dona poc convencional i trencadora que en el fons era d'allò més normal. La farsa li va durar un any. Una mirada optimista i positiva sobre les relacions personals em va portar a publicar la novel·la *Todo* el 2011. Va ser una experiència bonica i divertida que em va donar la llibertat de fer les coses a la meua manera sense imposicions ni límits de cap tipus. Repetiré l'experiència.

Què s'ha de fer amb els *pongos*?

He descobert que la meua dona és el *pongo* més gros que tinc a casa i no acabo de saber com gestionar-ho.

El que més em dol és que abans no era així, ella. Ahir al vespre me la mirava mentre anava d'un costat a l'altre de la casa, ordenant, preparant la roba dels nens, els esmorzars de l'endemà, posant rentadores i aquestes feines inqüestionables que fa cada dia, i pensava: què se n'ha fet d'aquella dona que vaig conèixer? He de dir que, mentre pensava tot això, intentava reduir el piló de roba per plegar, que també s'ha convertit en l'altre *pongo* de la meua vida.

En un moment donat, ella va dir: «No es pot parar mai!». Va ser com si m'hagués estomacat. Aquell «mai» em va empresonar, i vaig entendre que, per més que m'hi esforçés, mai aconseguiria ni plegar

tots els mitjons ni saber què fer amb els que queden desaparellats per tota la vida... Quin desastre!

La meua dona, convertida en un *pongo* parlant, i jo, en un presoner etern. Quin panorama! Com em deu veure, ella?

Estava tan concentrat en aquests pensaments que havia deixat de plegar mitjons. Va ser quan ella va venir i em diu: «Escolta, estic llegint el llibre d'una japonesa que explica com fer endreça de casa i com desempallegar-te de tota mena d'objectes que ja no necessites. Sembla que al principi costa una mica, però quan li agafes el punt és una passada. No et sembla que estem acumulant moltes coses que no ens fan falta? Podríem començar pels *pongos*! De fet, només són records sentimentals... per què fas aquesta cara?».

En un moment donat, ella va dir: «No es pot parar mai!». Va ser com si m'hagués estomacat. Aquell «mai» em va empresonar

Me la vaig mirar de dalt a baix i no vaig ser capaç de trobar cap paraula. Un record sentimental. La meva dona reduïda a un record sentimental.

—No suporto els pongos, Eduard.

—I fa molt, d'això?

—No ho sé —va respondre.

De cop tornava a passar el que sempre em passa... no sé com s'ho fa, però sembla que em llegeix el pensament i es fa seves les meves reflexions.

—Quan et veig davant d'aquest piló de roba que no s'acaba mai, penso que ens espera un futur trist. No n'estàs cansat, tu?

Llavors vaig entendre cap on aniria la conversa, i abans que tornés a llegir-me els pensaments vaig decidir ser agosarat i jugar-me-la. De fet, no vaig reflexionar, em vaig deixar endur... Amb una mà vaig agafar una piloteta del piló dels mitjons plegats i amb l'altra la vaig agafar a ella pel braç i la vaig arrossegar cap al pati.

—Anem a jugar una mica —vaig dir. Mentre ens anàvem passant la pilota, ara tu, ara jo, li vaig fer la declaració d'intencions més sincera de la meua vida:

—Comencem llençant els trastos més petits i quan arribem als grossos, els donem una oportunitat.

—A vegades s'ha de ser contundent, Eduard.

Ho va dir rient, bonica, enjogassada, sensual, com si fos lliure, atrevida... tan diferent de la de feia una estona...

I si tot plegat només es qüestió d'enfocar-ho des d'un altre punt de vista?

ASUN ALEMANY



—Quan et veig davant d'aquest piló de roba que no s'acaba mai, penso que ens espera un futur trist. No n'estàs cansat, tu?